

ført med sig. Det kan jeg egentlig ikke se, der kan være noget som helst i Vejen for, hvad Dæmningsarbejder og andre dertil sig knyttende Arbejder angaar, som foretages paa privates Arealer, der har været oversvømmet. Der er Masser af Arealer, som ikke til daglig Brug er vandlidende, men som ved en Katastrofe som den, der knyttede sig til Stormfloden, er blevet oversvømmet og beskadiget, og hvor Grundforbedringsarbejder derfor vil være af stor Betydning. Jeg tvivler ikke om, at saadanne Arbejder vil kunne sættes i Værk ved Grundejerinitiativ med kommunal Garanti, som Lovforslaget her omtaler det. Men naturligvis kan man ikke sætte store Digearbejder og andre Arbejder, som det offentlige maa lade udføre, eller som visse Dige-lag eller Konsortier har Pligt til at lade udføre, i Værk i Henhold til Bestemmelserne i denne Lov eller paa de Vilkaar, som den omhandler.

Men hele det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Henningsen her rejste, rækker langt ud over dette Lovforslags Rammer, og jeg kan derfor om hele denne Sag, Hjælp til de ved Stormfloden skadelidte, skadelidte Jordejere, Fiskere, som har lidt Skade paa Baade og Redskaber o. s. v., kun udtale, at det naturligvis er en Sag, som Regeringen har sin Opmærksomhed henvendt paa, saaledes at efterhaanden som der indkommer Anmodninger om Støtte til at afløde de sørgelige Virkninger af denne Katastrofe, vil hele Sagen blive taget op til en fælles Overvejelse; og det er klart, at denne maa tilendebringes saaledes, at Hjælp kan blive bragt de vedkommende i rette Tid i det Omfang, som Statens økonomiske Tilstand i det hele taget gør det muligt.

Som sagt, jeg takker for den Modtagelse, Lovforslaget har faaet, og jeg haaber, at den Udvalgsbehandling, man muligvis vil underkaste det, maa blive kort. Det maa nemlig erindres, at adskillige Arbejder allerede er sat i Gang med Forhaabning om, at Laan, som dertil maatte stiftes, vil blive stiftet med Kommunens Garanti, andre er under Forberedelse og venter kun paa dette Lovforslags Gennemførelse for at kunne iværksættes. Derfor vil den Tid, der forløber med Behandlingen af dette Lovforslag i et Udvalg, bidrage til, at Tidspunktet kan blive forpasset. Det er ikke Tilfældet endnu, og jeg haaber, at ærede Medlemmer af Udvalget under Forhandlingen vil give deres Bidrag til, at det heller ikke skal blive Tilfældet.

H. P. Hansen (Sorø Amt): Det ærede Medlem Hr. Raffnsøe mente, at Landboerne ikke selv bestemte Prisen paa de Varer, de sælger. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, hvem der da bestemmer den. Det er i alt Fald ikke Staten, der kommer og siger til Landbrugerne: I har at sælge jeres Varer til de Priser, ellers maa I sulte. Det er det, man vil gøre i dette Tilfælde; man vil sige til Arbejderne: Hvis I ikke tager Arbejde til den Betaling, Sogneraadet eller Byraadet bestemmer, faar I ingen Understøttelse. Og da Arbejderne som bekendt i Regelen ikke har mere end til Dagen og Vejen, som man siger, vil det betyde, at de er henvist til Sult eller Fattigvæsenet. Men naar det ærede Medlem Hr. Raffnsøe spurgte, om jeg kunde nævne blot en eneste Vare, som Landbrugerne bestemmer Prisen paa, saa fristes jeg til at nævne Mælk. Der er baade fra Venstre og fra konservativ Side, navnlig i Pressen, i stor Udstrækning talt om, at Varerne fra Landbrugerne blev fordyret i meget høj Grad, naar de kom ind til Byerne. Men jeg kunde anføre bestemte Eksempler paa, at naar Landbrugerne sælger deres Varer direkte ind til Byerne, viger de heller ikke tilbage for at tage en meget høj Betaling for Varerne. Lad mig nævne, at under Krigen, da Den overordentlige Kommissions Mælkeudvalg eksisterede, og da det derved i nogen Grad lykkedes at begrænse den Betaling, som visse Folk skulde have for at forhandle Landbrugsprodukter i Byerne, blev det vistnok som den mindste Fortjeneste fastsat, at Mælkehandlernes havde Ret til at tage 15 Ø. for at forhandle en Liter Sødme — det var det samme, som Mælken for Krigen kostede i Udsalg. Hvis man ikke fra Kommunernes Side var gaaet saa energisk mod Mælkehandlernes Krav, antager jeg, de havde faaet Lov til at tage baade 16 og 17 Ø. i Fortjeneste. Men Prisen blev altsaa den Gang fastsat til 15 Ø., og til Trods for, at Lønningerne er gaaet ned, til Trods for, at Omkostningerne ved Mælkehandelen er gaaet ned, tager man fremdeles de 15 Ø. i Fortjeneste. Det gælder ikke alene Bymejerierne; det gælder ogsaa de Landbrugere, som sælger Mælk ind til Byerne fra deres Mejeri. De tager akkurat den samme høje Betaling for at forhandle Mælken som Bymejerierne; de fastsætter selv Dagsprisen paa den Mælk, de sælger inde i Byen.

Jeg vil til den højtærede Indenrigsminister, som opholdt sig ved det Udtryk, jeg havde brugt: at Tiden var forpasset, sige, at jeg brugte det Udtryk, fordi der i